

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej v **B.**, zastúpenej **M.**, advokátkou so sídlom v **P.**, proti žalovanému **M.**, so sídlom na **N.**, **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 7 Cpr 1/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. mája 2013 sp. zn. 6 CoPr 2/2013 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. októbra 2012 č. k. 7 Cpr 1/2011-69 žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti výpovede zamietol a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa nedodržala zákonom určenú dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (ďalej aj „krajský súd“, alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 28. mája 2013 sp. zn. 6 CoPr 2/2013 na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že keďže sa v mesiaci august nachádza deň číselne zhodný s dňom uplynutia výpovednej doby (30.6.), pripadol na tento deň, t. j. na 30. 8. 2011 (ktorý bol riadnym pracovným dňom), koniec lehoty na uplatnenie nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru. Preto žaloba podaná 31. 8. 2011, resp. 2. 9. 2011, bola podaná po uplynutí tejto prekluzívnej lehoty.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom, inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávnym právnym posúdením veci. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala, že jej nesprávnym rozhodnutím o oneskorenosti podania žaloby bola znemožnená realizácia jej procesných práv a že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, a nevyporiadal sa s jestvujúcou judikatúrou týkajúcou sa predmetnej problematiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž v dovolaní napadnutom vyhovujúcom výroku o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie podľa § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci

právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala dovoľateľka a ktorá mala spočívať v odňatí im možnosti konať pred súdom tým, že rozsudok odvolacieho súdu nebol dostatočne odôvodnený.

V preskúmvanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, v kontexte s rozhodnutím súdu prvého stupňa, vysporiadal s otázkou uplynutia lehoty na uplatnenie práva na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Taktiež rozviedol, ktorý deň považoval za posledný na podanie žaloby, a prečo žalobkyňa svoju žalobu podala oneskorene, z ktorého dôvodu bola žaloba napokon zamietnutá. Odvolací súd sa vyjadril i k jednotlivým odvolacím námietkam, ktoré však nepovažoval za opodstatnené.

Za dôvodnú nebolo možné považovať námietku žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu tým, že sa tento súd nevyporiadal s existujúcou judikatúrou, ktorá zastávala iný názor na uplynutie dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Pokiaľ v súvislosti s tým poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 101/96 uverejneného „Zo súdnej praxe“, je z obsahu spisu zrejmé, že v odvolacom konaní sa tohto rozhodnutia konkrétne nedovoľávala, preto odvolací súd ani nemal dôvod zaujímať k nemu nejaké stanovisko. Okrem toho právna veta uvádzajúca toto rozhodnutie je svojou formuláciou nezrozumiteľná až zmätočná, keď zjavne nerozlišuje medzi plynutím výpovednej doby a plynutím lehoty na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa splňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobkyne. Pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia samotná správnosť právnych záverov, ktoré sú obsahom tohto odôvodnenia, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť

dovolania nezakladá. Dovolací súd sa preto správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z tohto hľadiska zaoberať nemohol.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2014

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková